

Друга половина

Радмила Тамицић

Пре него што је спустио ноге на тепих, Никола се још једном лењо протегао у кревету. Сетио се да је субота, да никуда не мора да жури, али није имао јасну представу о томе како да осмисли дан.

Отишао је у купатило да се окупа и обрије, обукао је бадемантил, а онда ставио на ринглу лонче за кафу. Увлачећи са задовољством дим цигарете и испијајући топлу течност, одједном је осетио удар неподношљиве тишине. Нагло је устао и пришао прозору.

На улици није било живе душе. Трамваји су се нечујно вукли по шинama, аутомобили су у колонама пролазили кроз зелено светло, али нигде ниједног пешака. Као без душе, навучао је кошуљу и панталоне, затим чарапе и ципеле, у трку се сетио да скине јакну с чивилука, али је заборавио да закључа улазна врата. Истрчао је на улицу.

светла за обележавање писте, а у даљини бљештава аеродромска зграда.

Врата авиона била су отворена, степенице прислоњене, аутобус је чекао. Без возача, без путника. На покретној траци за пртљак клатило се неколико кофера и путних торби које нико није узимао. Никола поготову није имао шта да чека, па је похитао да ухвати такси.

Који је ово континент, која земља, који град? Такси је бешумно клизио широким булеварима препуним осветљених излога с веома луксузном робом. Онда су се излози проредили, улице су се сузиле, зграде се смањиле. Кола су се зауставила испред једне петоспратнице у лепо уређеној стамбеној четврти. Никола је ушао у зграду и позвао лифт. Изашао је на трећем спрату, пришао једним вратима и притиснуо кваку...

Окренута леђима, жена је у рукама држала даљински управљач упорен ка музичком стубу смештеном на великој полици међу књигама. Први тонови тихе музике и први звуци које је Никола чуо откако се пробудио тога јутра... Рекла је, пре него што се честито и окренула:

– Мислила сам да ћеш стићи раније. Мора да је авион каснио.

Онда му је полетела у загрљај, обујмила му је главу рукама, љубила му образе, уста, врат... Никола се потпуно укрутио, затворио је очи, није смео ни да трепне. Мало се одмакла од њега и погледала га:

– Шта ти је, што си тако стао? Зар се не радујеш што ме видиш?

Осетрио ју је од главе до пете. Жена тридесетих година, кратке светле косе, правилних, здравих зуба, дечачког стаса, у фармеркама и широком џемперу. Не много лепа, али много мила. Збуњено је рекао:

– Можда бих се и радовао кад бих знао ко сте ви...

Широко се насмејала, а онда се чак закикотала.

– Ах, да, заборавила сам! Толико сам се обрадовала што си стигао, да сам потпуно сметнула с ума ту ситуацију. Ти не знаш, још не знаш... Е па лепо: ја сам твоја жена Бренда, зовем се Бренда...

Никола је покушао да се осмехне, али је од свог лица успео да измами само глупу гримасу.

– Не разумем како ви можете бити моја жена! Не знам чак ни који је ово континент, која земља, који град, не знам откуда ја овде, ко сте ви, како то да говоримо истим језиком, зашто су нестали сви људи?

Опет се широко насмејала, опет мило, онако како само она уме. Пришла му је, узела га за руку и повела до треседа. Села је поред њега и наслонила му главу на раме.

– Много питања одједном, драги мој Никола. На нека умем да ти одговорим, на нека не умем.

У пола речи, нагло се одмакла од њега, ставила му руке на рамена и погледала га право у очи.

– Питаш зашто су нестали сви људи. А зар мислиш да бисмо се нас двоје икада срели да нису нестали, да су стално били између нас?

– Сигурно да не, али не знам зашто је уопште било потребно да се сретнемо?

– Зато што си ти иде-

Драган Стојановић

алан човек за мене, а ја идеална жена за тебе. Зар никада ниси помислио да на овом свету мора да постоји неко ко би ти савршено одговарао, а да тај неко живи ко зна где, хиљадама километара далеко и да га никада нећеш срести?

Никола је чврсто стегао Брендину руку.

– Помислио сам, наравно да сам помислио! Вероватно велики број људи помисли нешто слично. Али ми ипак није јасно откуда ја овде, како си ти знала да ћу доћи, па још и да се зовем Никола?

Изукла је руку из његове, уз познати звонки смех.

– Ха, ха, ха, ха... Ја чак знам и шта волиш да пијеш. Цин-тоник, зар не? Одмах ћу да ти донесем један, а пустићу и твој омиљени бенд и ону ствар коју стално певушиш.

Брзо се вратила, пружио му чашу, куцнула се с њим, отпила гутљај, села на други крај треседа и погледала га у очи.

– Покушаћу да ти објасним нешто што ми мени није најјасније. Дуго сам била опседнута идејом да сретнем своју другу половину, ма где се она налазила. Била сам спремна да идем и на крај света. Ваљда услед те силне же-

ље, уснила сам да одједном несталу сви људи и да се појављује човек мог живота. Он долази са другог континента, изгледа као што изгледаш ти, зове се Никола... После тог сна, дуго сам будна лежала у кревету, а онда сам устала и пришла прозору. На улици није било никог, никог у продавницама, никог у аутомобилима. Тада сам схватила да се мој сан остварује и да ћеш ти доћи.

– Баш ја?!

– Да, баш ти. Па рекла сам ти да сам тебе сањала!

Никола је набрао обрве.

– Чекај мало. Ако се твој сан остварује, ти, значи, унапред знаш шта ћу ја рећи, шта ћеш ти рећи, шта ће даље бити. Баш као што знаш шта волим да пијем, шта волим да слушам...

– И шта волиш да једеш... Тартар бифтек те чека у фрижидеру!

– А знаш ли онда и...? Бренда му није дозволила да заврши. Ставила му је прст на уста, узела га за руку и повела у спаваћу собу...

Док је мазао бифтек на треће парче хлеба, више је констатовао него што је питао:

– Знала си и да ћемо водити љубав?

– Наравно да сам знала.

– Добро, реци ми, молим те, колико још тога знаш унапред, докле траје твој сан, где се завршава?

– То не знам, крај је сасвим обавијен маглом. Знамо само да се мој сан остварује.

– А да ли се остварује потпуно, мислим да ли је до сада све исто као што је било у твојем сну?

– Не, није баш све исто.

– Шта није исто?

– Кад смо малопре водили љубав био си некако крхкији него док сам те сањала. И одсутнији.

– Шта хоћеш тиме да кажеш?

– Па ни сама не знам тачно. Чини ми се да ми јесмо две половине, али у раскораку. Фазе нам се нису поклопиле. Ја сам сањала, пробудила сам се и мој се сан остварује. Ти тек сада сањаш и тек треба да се пробудиш. Можда ће се и теби сан остварити, а можда и неће. Ако и после буђења не будеш видео никога око себе, ако ти улице и даље буду пусте, онда је то сигурно знак да...

Никола је поскочио од стола, преврнуо је столицу.

– Али ја нећу да се пробудим, нећууу! Чујеш ли ме, Бренда, нећу да се будим, нећу да ризикујем, хоћу да сам стално поред тебе! Бренда, Бренда, Бренда...

Белешка о аутору

Радмила Тамицић (1950), новинар „Политике“ у пензији, објављивала је приче у разним листовима, углавном у „Политикиним“ издањима, а њена прича „Телефон“ ушла је у збирку прича са конкурса Мирјане Бобић-Мојсиловић „Рецепти за бољи живот“.

Потпуно ошамућен, осврнуо се око себе. Пустош и тишина. Тог тренутка на семафору се упалило зелено светло за пешаке. Аутомобили без возача бешумно су се заустављали. Зауставио се и трамвај.

Никола је крочио на пешачки прелаз, према такси станици на другој страни улице. Празна кола стајала су на свом месту, са отвореним задњим вратима. Сео је у један зелени мерцедес, први у низу. Куда? Нити је то знао, нити је имао коме да каже.

На аеродром! То је схватио тек кад су тамо стигли, зелени мерцедес и он, а још више кад се у удобно увалио у пространо седиште бизнис класе огромног „боинга“. Куда? Нити је то знао, нити је имао коме да каже. Авион је полетео, без пилота, без стјуардеса, без путника, без шума...

Преспавио је готово читав лет, тако да не би тачно могао да каже колико је трајао. У брзини је заборавио да стави на руку сат, а сада му ионако није био потребан. Тек пошто су точкови авиона дотакли тло, погледао је кроз прозор; у мраку су се јасно видела нанизана

- Слобода говора код нас се преноси од уха до уха.
- Ми не поштујемо ниједан закон. То је код нас правило.
- У Србији би само порез на будале напунио државну касу.

Зоран Т. Поповић

- Вођа нам је глумачки сазрео. Више не обраћа пажњу на публику.

Игор Дамњановић ДИБ

- За улазак у ЕУ треба узети повратну карту.
- Ми смо небески народ. Звезде Гранда су наш заштитни знак.

Раде Ђерговић

- Власт коју вршим је моја мука. Муко моја не пређи на другог.

Владимир Мићковић

- Цео живот учим на грешкама, и сада грешим без грешке.

Александар Слјепчевић

- Мислим својом главом јер немам алтернативу.

Ивко Михајловић

- Много путује по белом свету. Попуњава рупе из географије.

Владимир Прохоров

Више милиона Срба и пар цвоњака

Цвоњак је мала пара. Најмања. Мање нема. Цвоњака има много, али су мало вредни. Они то знају. Цвоњци су солидарни. На пример, главни цвоњак је окружен само цвоњцима. Исто тако и доглавни цвоњак. Цвоњци се држе. Цвоњци поштују цвоњке. Они знају да су цвоњци. Породице цвоњака су породично повезане. Цвоњци су најбоља веза цвоњцима. Међу њима нема разлике, осим у поштовању. Самопоштовања немају. Увек се ослањају на поштовање другог цвоњака. Тако они потпуно безначајни опстају. Конкуренција је велика, али цвоњка увек замењује цвоњак. Нико нема шансу да буде цвоњак, осим цвоњака. Нормални су покушавали да постану цвоњак. Безуспешно.

Цвоњци су убедили међународне цвоњке, које красе многа цвоњачка одличја, да су цвоњци. Ови су их примили као браћу. Шири се заједница цвоњачка. Глобално. Ми то на сопственој кожи осећамо.

Ономад, кад су се наши шампиони вратили са Светског првенства у кошарци, ни један цвоњак их није дочекао. Нису заслужили ни пар цвоњака, а камоли пријем у велелепне одаје палата. Али зато их је дочекала једанаест милиона Срба из читавог света. Велики број им је аплаудирао на платоу испред Скупштине Србије, док су се заједно с народом радовали успеху, певајући, обраћајући се присутнима с балкона Дворца града Београда. Цвоњци су тада били далеко, а ево, ни данас се не чују. Људски је разумети цвоњке. Шта би цвоњак поред шампиона? Па да су и стотине. Наспрам шампиона – ништа. Не би се ни видели. Цвоњци су за поред цвоњака, а не да се пате поред величина. Шампиона је дванаест и још један. Превише и за веће од цвоњака. Много је специфичности у свету цвоњака. У просвети су цвоњци посебно успешни.

Најуспешнији су на докторским студијама, што је први ниво у системском образовању цвоњака. Цвоњци сабирају труд свих цвоњака и успешно бране оригиналност свога рада. Ту им нико ништа не може. Напад на афирмисаног цвоњака никада не долази од неког цвоњака, већ од других, а то само учвршћује одбрану читаве цвоњачке заједнице. Јер када би брана одбране имала ма и једну слабу тачку, у само једном цвоњку, десила би се катастрофа. Имперација цвоњачка би се распала, а то би био крај. Крај цвоњачке цивилизације не сме да дође, јер залог је наша хуманост. Како бисмо ми даље без цвоњака? Њима док служимо потврђујемо нашу ширину, своју културу, високе стандарде, њихова опредељења, више циљеве, толерантност, стичемо слободу и права, показујемо неопходан презир према отаџбини, моралну прилагодљивост и мноштво других пожељних особина. Па замислите, молим вас, шта би било да нема цвоњака: Ко би нама командовао? Ко будућност цртао? Зар да нема кога да на нас виче, да нас лаже, бламира по белом свету... Е, тако не може! Ми смо весело народ. Не дозвољавамо да нестану они који нас увеселавају! Никако! Цвоњцима морамо омогућити да трају, да се разнумавају, ако треба – сагнућемо се. Носићемо их на плећима. Следећи избори су наша шанса да докажемо верност цвоњцима.

Не брине цвоњак бригу што нас цвоњци брину. Њих брину само цвоњачке бриге. Правилно. Јер како цвоњак да разуме богатство наших брига. Цвоњак не би био цвоњак, када би толико далеко ишао. Цвоњка краси цвоњачка доследност: цвоњка једино цвоњак интересује. Тако је створена цвоњачка елита. Чврст савез потврђених цвоњачких вредности. И тачка.

Драган Раденовић

САТИРИКОН

Слободан Срдић

Никола Драговић

Афоризам недеље

СРБИ СУ ЈОШ У ВРЕМЕ ТУРАКА ЖИВЕЛИ ВЕОМА ТЕШКО. ДАНАС ЈЕ ТО, МЕЂУТИМ, ДОВЕДЕНО ДО САВРШЕНСТВА.

Раде Јовановић